

ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ

Ο Φρίτς Φρίντμαν Φρίντριχ, ο συγγραφέας της κωμωδίας, που ανέδθηκε τελευταία στο «Κεντρικό», δεν ανήκει προφανώς στο σωρό των φαμπρικάντηδων. Χρημάτισε χρόνια διευθυντής του «Ντούτσας-Τεάτερ» κι' αργότερα του «Λέσιγγ-Τεάτερ» του Βερολίνου και συνεργάτης του Ρούντολφ Λόταρ κ' έγραψε πολλά έργα, που, καθώς αναφέρουν τα γερμανικά Θεατρικά χρονικά, σημείωσαν μεγάλες επιτυχίες. Έμεις δὲν ξέραμε άλλο έργο του από τους «Κύριους της Λέσχης», που είναι άρχετό έν τούτοις για να τον ξεχωρίση από τή φάρα των βερολινέϊων φαρσογράφων της άράδας. Οι «Κύριοι της Λέσχης» είναι μια κωμωδία ήθογραφική, που δὲσ' αφήνει σὲ κανένα σχεδόν σημεϊο της να δῆς μιὰ παραποίηση της πραγματικότητας, με σκοπό τή δημιουργία μιὰς έντυπώσεως, που θάχε σχέση με τήν τσέπη και μόνο του συγγραφέως. Είναι μιὰ κωμωδία χωρίς πνεύμα επί παραγγελία, κωμωδία που στηρίζεται στις κωμικές αντιθέσεις των χαρακτήρων, που θροῦν μέσα σ' αὐτή. Είναι ή πιστή ζωγραφιά μιὰς γερμανικής άστεικής οικογενείας, που τὸ καθένα μέλος της μιὰς δίνεται με τήν ιδιαίτερη χαρακτηριστικὴν αὐτοτέλειά του. Ο γέρο Λίντεμαν, μάλιστα, σκισσαρισμένος από ένα αδρότερο χέρι, θά μπορούσε να προσλάβη τήν έκταση συμβόλου, του συμβόλου της παραξενιάς των ανθρώπων, που έχουν πολὺ λίγο μυαλό, σαν τὸ γέρο Έκδαλ της «Αγορίπαιας» και που γερνώντας τὸ χάνουν όλότελα, για να ζοῦν με ιδιοτροπίες ανόητες κ' ένα σωρὸ φαντασιοπληξίες.

Με δύο λόγια οί «Κύριοι της Λέσχης» είναι τὸ καλύτερο έργο, που ανέδασε ὁ κ. Άργυροπούλος με τὸ θέατρό του. Ύποδειγματικό, βέβαια, δὲν είναι, στήν τρίτη μάλιστα πράξη του σημειώνομε μιάν άπώκομη μεταστροφή του γενικοῦ όνομα του επί τὸ σὸ' αρότερον και μιὰ καταφανή

χαλάρωση της δράσεώς του, πάντως όμως πρόκειται για ένα έργο από κείνα, που θάπρεπε ν' αντικαταστήσουν τις άσεμνες γελοιότητες, που μιὰς συνείθισαν οί διάφοροι θεατοί μας.

Όσο για τήν έκτέλεση, θέχομε να σημειώσωμε τὸ άριστοτεχνικώτατο παίξιμα του κ. Άργυροπούλου στο ρόλο του γέρο Λίντεμαν, ένα παίξιμο που, τὸ λέμε με τὸ φόβο να θέξομε ένα πρόσωπο πολὺ αγαπητὸ μας, ξεπέρασε κάθε προσδοκία μας. Επίσης κ' ὁ κ. Ταβουλάρης στον τύπο του νινεϋϊ Λίντεμαν πολὺ ψυχολογημένος. Ο κ. Κέλμης καλός, ὅχι πάντα όμως. Έχει τὸ γενικὸ ἐλάττωμα να πέφτη συχνά έξω από τήν αρχικὰ χαραγμένη ψυχολογικὴ γραμμὴ του. Κ' ή φωνή του έχει τήν ίδια άστάθεια. Η κ. Άργυροπούλου θά μπορούσε άσφαλώς να παίξη με περισσότερη ζωή. Επίσης σημειώνομε και μιὰ προσπάθεια παραποιήσεως της προφορᾶς της, που τή ζημιώνει σημαντικά.